

Samota.

Už pri pomyslení na toto obyčajné slovo ľudom behajú po chrbte zimomriavky. Prečo vlastne? Ja som si ju vybrala dobrovoľne a spoločnosť mi nechýba alebo to nie je až taká pravda?

Som zatvorená vo svojej vlastnej veži, ktorú som si veľmi dlhý čas budovala a nikto doposiaľ nenarušil jej základy. Trápi ma to alebo som na to hrdá? Kto vie?

V blízkosti mojej veže, snáď iba niekoľko desiatok metrov ďalej sa týči ešte jedna, ktorej výška tú moju prevyšuje. Jej majiteľ si samotu rozhodne nevybral sám a čaká kým ho z nej niekto vytiahne. Dá sa to pobadať z jeho správania, ak ho sledujete dostatočne dlhý čas. Ja ho pozorujem už tak dlho, že mám pocit, že ho poznám, avšak dostať sa k nemu cez tieto pevné múry sa mi nikdy nepodari...

Už ako dieťa nemala veľa priateľov. S ľuďmi sa nestretávala práve s nadšením, pretože jej všetci pripadali nezaujímaví a deti v jej okolí boli v tom čase ako ich nazvala „hlúpe“ a stále chceli iba rozkazovať. Teraz určite vyznieva akoby bola pyšná a namyslená už ako dieťa, ale to si o nej nikto nemyslí. Bola jednoducho rada, keď ju nechali samú. Zbožňovala slobodu. To, že jej nikto nerozkazoval, čo má a čo nemá robiť, nikomu sa nemusela prispôbovať a čo bolo najdôležitejšie, nikto jej nemohol ublížiť. V tom čase si užívala našu už spomínanú samotu.

Jako jej veža rástla a rástla...

Obaja boli už od začiatku uzavretí sami do seba. Ona sa zverovala iba najbližším ľuďom a aj to veľmi málo. On sa zasa nezveroval nikomu, kvôli domnienke, že jeho problémy sú také zbytočné, že by nikoho z jeho okolia nezaujímali. Preto nechal, aby ho zožierali zvnútra, bez toho, že by skúsil ich vypustiť von.

Jej dôvod bol iný. Ona ľuďom neverila.

Trvalo mu skoro rok, kým ho prijala do svojho života a bola ochotná sa s ním rozprávať aj o niečom inom ako o škole. Dokonca mu hovorila čokoľvek, čo ho zaujímalo a on vyzeral, že tiež pomaly stráca zábrany.

V tomto preplnenom meste tu stojíme len JY a JA.

Všetko vyzeralo tak krásne. Chodili spolu von, viedli dlhé rozhovory. Odprevádzal ju na autobus, vždy cestou zo školy...

Jedného dňa ho pozvala aj do svojej izby, kam pred ním ešte nikto nev kročil.

Všetko by bolo dokonalé, keby ju neťažilo jedno jediné tajomstvo a presne to sa tam odhalilo.

Odhalila najhlbší kúsok seba a on si ani to nevážil.

No tvoja veža sa pomaly zmenšuje...

Postupne sa začal viac stretávať s ďalšími ľuďmi a jej sa vyhýbať. Vždy keď ho volala von, odbil ju. Mal stále množstvo akcií a niekedy jej dokonca otvorene priznal, že sa mu nechce. A hoci ho presviedčala, nedarilo sa jej. Znova sa začala uzatvárať do seba. Nechcela už ľudí ani vidieť, pretože všetci boli sebeckí a ubližovali. To už nemohla znášať.

...a moja stúpa stále vyššie a vyššie k oblakom.

Bola na seba nahnevaná, lebo ho stratila práve kvôli tomu, že sa mu otvorila úplne. Preto urobila ťažké rozhodnutie. Nikdy ho už nechcela ani vidieť.

Už som tu znova sama. Ty ty jediný si ma opustil.

Ľahla si na zem do miestnosti na vrchole svojej veže, ktorá tu teraz stála úplne samučičká a zatvorila oči pred svetom raz a navždy.